

beskyldte for ikke at høre under Trafikken, for det transporterer jo dog baade Pakker og Breve og ogsaa Personer. Det vilde maaske kunne lette i mange Maader, navnlig under de nuværende Forhold, hvor vi i Fjor fra Trafikministeren havde et Forslag om en Bygning for Telegrafvæsenet, der, saa vidt jeg forstaar, er til Dels installeret i Postgaarden i København, og i Aar faa et Forslag om en ny Postgaard ude ved den nye Hovedbanegaard, og forgangen Aar var der Tale om, at vi skulde have en Poststation paa Jernbanegaarden i Aalborg. Disse Virksomheder flyde saa ofte over i hinanden og have saa meget med hinanden at gøre, at jeg synes, at det var rimeligt, om man fik dem under een og samme Minister.

Stilling: Det er kun et Par Henstillinger, jeg vil tillade mig at gøre. Den første er en Henstilling til den højtærede Handelsminister fra Handelsstanden i Randers. Nu om Stunder har Handelsstanden jo paa forskellig Maade meget at kæmpe med, baade Brugsforeninger og Andelsselskaber o. s. v. Avancen bliver mindre og mindre, og derfor maa Handelsfolk ofte se at reducere deres Udgifter til det mindst mulige. Her er nu et enkelt Punkt, som i og for sig ikke er af stor pekuniær Betydning, men som alligevel sætter ondt Blod; det er Telefontaksterne for Randers' Vedkommende i Sammenligning med andre Byer. Der er nemlig det særegne Forhold, at medens Randers for en Telefonsamtale f. Eks. til Holbæk skal betale 1 Kr. 50 Ø., betales der fra Aarhus kun 1 Kr.; for en Telefonsamtale til Kalundborg betaler Randers 1 Kr. 50 Ø., Aarhus kun 85 Øre. Gaa vi den modsatte Vej, er der derimod Lighed. For en Telefonsamtale til Søby betale Aarhus og Randers lige meget, til Skagen ogsaa, nemlig begge 75 Øre, og til Hjørring betale de begge 50 Øre. Nu mener Handelsstanden i Randers, at Billighed taler for, at skal der være Lighed mellem Aarhus og Randers den ene Vej, maa der ogsaa være det den anden. Jeg henstiller derfor til den højtærede Handelsminister, at han med sit Kendskab til det praktiske Livs Former og Ønsker vil tage denne Sag under velvillig Overvejelse og sørge for, at disse to Byer blive stillede omtrent ens, eller i alt Fald saaledes, at Forskellen ikke er saa stor som nu.

Jeg slutter mig til den fremkomne Henstilling til den højtærede Minister om Oprettelse af et Toldraad. Det er et Ønske ikke alene hos Handelsstanden, men ogsaa

hos Industrien, og Handelsministeren maa jo være den Mand, der maa lægge sig i Selen for Opfyldelsen af et saadant Ønske.

Til Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet vil jeg gerne rette en indstændig Anmodning om, at der allerede paa Tillægsbevillingsloven optages et Beløb til Randers Museum — jeg ser, at der hverken paa Finanslovsforslaget eller paa Tillægsbevillingslovsforslaget er optaget noget dertil. Dette Museum, som er et af Landets bedste Provinsmuseer, er for Øjeblikket stedt i en saadan Fare, at det har maattet lukkes. Der er blevet sat Afstivere til Bygningen; en Mængde af Kunstgenstandene er flyttet bort, og alt Besøg er umuliggjort. Dersom nu Museet ejede noget, kunde man sige, at det maatte først træde til, men desværre ejer det ikke andet end Gæld, og der er ikke Tale om, at det kan give noget Bidrag til en Restaurering. Det er jo beklageligt, at Huset er bygget saaledes, at dets Fundamentering ikke har været tilstrækkelig solid — det er Formuren, der revner i en meget betydelig Grad, og der er Fare for en Sammenstyrtning. Museet rummer mange dejlige værdifulde og gamle Ting, lige fra Fru Slott-Møllers bekendte Billede af Niels Ebbesen paa en ægte Munkedaler til Liget af en Dronning, der er funden i en Opgravning ude i Heden og er velbevaret. Kort sagt, der er sjældne Ting, saa det vilde være baade Synd og Skam, om Museet i længere Tid skulde staa lukket, ikke at tale om den Kalamitet, der kunde blive Følgen. Jeg hører til min Forbavselse, at der endnu bor en Opsynskone i Kælderen. Der siges, at det er for at støtte Huset: Saa længe hun bor der, styrter det ikke helt sammen; men det kunde dog være, det alligevel skete. Penge er der altsaa ingen af, og det lader jo til, at det høje Ministerium hidtil ikke har stillet sig velvilligt til Sagen. Jeg maa bede den højtærede Minister endelig se med Venlighed paa denne Sag, thi det er absolut en Nødvendighed, at der tages fat, og det meget hurtigt, paa en Restaurering, hvis en Sammenstyrtning ikke skal befrygtes.

Til den højtærede Minister for offentlige Arbejder vil jeg først, ligesom det ærede Medlem for 6te Kreds (Hey), udtale en Tak, fordi han har gjort Begyndelsen til, at vi kunne faa en ny Industri her i Landet, som forhaabentlig kan give Arbejde til mange, der nu ere arbejdsløse. Jeg kan vel sige, at det er første Gang, at man har mærket en udstrakt Haand overfor Haandværket og Industrien paa den